

AMOR QUE DEVORA

PER JOAN GUILLAMET TUÉBOLS

LEMA: **Mantis religiosa**

AMOR QUE DEVORA

El baf roent de l'agost davallava d'un cel d'aram i s'estenia arreu dels camps, de les olivedes, de les vinyes. La terrible xardor, en l'hora turmentada del migdia, ja no respectava ni la penombra dels marges, ni els ombrívols recons dels claps amenitzats per alguna renglera de xiprers. L'estiu visquia en plena puixança. Tot el paisatge era un cant d'exuberància. El cel, d'un blau tres indescriptible, com un mantell immens que res tenia d'aixoplugador. La terra verda i parda de les prades i els aspres: blanca, groga, violeta de la policromia de les flors, talment com si l'arc de Sant Martí s'hi hagués vessat damunt i s'hagués esbargit arreu, com per la paleta d'un pintor. I, entre els brançatges i els matolls, les verdisses i els herbeis, s'hi endevinava el glapit del viure i del romanejar des les bestioles de Déu Nostre Senyor.

Era un viure que, com el dels humans, tenia els seus alts i els seus baixos, les seves meravelles i les seves tragèdies, puix el parallelisme biològic era el mateix: naixença, creixença, generació i mort. Només que el cercle vital quedava tancat aquí. Tot esdevenia sota el signe de l'instint. Un instint meravellós i desenvolupadíssim, si es vol, però, a la fi i al cap, res més que instint.

Aquella tarda, Damisela Màntida acabava de dinar i gairebé ja l'havia paït. El seu metabolisme devia ésser d'un ritme trepidant, puix havia menjat llagosta i ja tornava a tenir gana. Tot al voltant, invisibles, enutjoses i monòtones, concertejaven les cigales. Damisela Màntida, tot assaborint el regust rostollenc de la llagosta, recordava amb delectança lo bona que havia sigut aquella cigala que, dos dies abans, li havia servit d'àpat. Potser, fins i tot, dolcejava un pèl massa. Instintivament, estirà una de les seves poderoses i temibles potes davanteres, abandonant, per un moment, una pia actitud. Aquell estirament, que tantost podia obeir a un esbravament de mandra com a un afany de captura, la féu adonar-se de quelcom inesperat que li esdevenia. La punta del ganxo terminat de la pota que havia estirat semblava haver pres connexió amb una mena de corrent estranya que s'escampava pel seu cos esvelt, produïnt-li una esgarripança, un esllanguiment

amarat d'una ànsia anguniosa. De sobte, s'adonà de la seva solitud. Fins aleshores, d'ençà que havia eixit de la ouada que la seva mare, ja fos en l'oblit, havia arrossegat al capdavall del seu abdomen, ella s'havia acampat entre verdors sempre a l'aguait d'algun grill, d'algun escarbat per a satisfer la seva fam inassadollable. Realment, era de vida. A vegades era una cigala, com feia pocs dies. Altres, una llagosta, com aquell dia mateix. El cas es que sempre trobava quelcom per a portar-se a la boca. Ella, amb el seu posat aristocràtic de minyona misaïre, solia passejar-se per la prada, com aquell qui és totxo, a la càrrega de preses que li servissin d'aliment. Mai havia sentit parlar de ningú de la seva família que hagués estat vegetarià, i ella, per a què enganyar-se? Tampoc en sentia vocació. Quan trobava algun insecte del seu agrat, se'l mirava amb uns ulls guspirejants d'un no sé què de fascinació i l'insecte es quedava com palplantat sense saber de què se les havia. El rest esdevenia fulminantment. La temuda pota davantera s'estenia com disparada per una molla i el ganxo feia presa en el cos de la víctima que, en un moment, es trobava ja entre els braços de Damisela Màntida que se la mirava amb una barreja de curiositat i avidesa. Curosament Damisela Màntida separava amb l'altra pota el cap del tòrax de la víctima i començava a rosegar-li suaument la polpa del clatell fins que l'insecte, gairebé entre mig de pessigoles, quedava mort al ésser-li seccionats els ganglis nerviosos per les seves dents. I tot seguit, tenia lloc el banquet, que durava el temps que calgués, fins que no quedava ni un borrall de la víctima. Si la peça a capturar es tractava d'una llagosta, la cosa ja canviava d'aspecte, puix a vegades era tan o més grossa que ella, a més d'anar proveïda d'una cuirassa gairebé invulnerable i d'unes alquetes maxilars que feien estremir. Però Damisela Màntida no s'espantava per ço. Aleshores era quan posava en joc tots els seus recursos. S'enfilava damunt de les potetes darrerenques fins a posar-se quasi dreta, despleguava els èlitres que cobrien el seu abdomen fent-los vibrar sinistrament en l'aire dens i feixuc de l'estiuada. Mentrestant, els seus ulls espurnejaven allucinants. La llagosta, amb tota la seva corpulència, amb tota la seva prodigiosa fortalesa i agilitat, romania com absorta i presa d'un encantament. Ni tan sols se li acudia clavar una de les seves formidables blincades que l'haurien transportada lluny, molt lluny de la paorosa presència de Damisela Màntida. S'estava allà, sense gosar moure's ni menar-se, veient dansar davant d'ella aquells garfis de pesombre, esmolats i tallants com la fal del segador, igual que si es trobés sota l'encís d'un

sortilegi fatídic. I, de sobte, queia la urpada fatal i, en un no res, la llagosta es trobava ben aferrada per les serres interiors dels braços robustíssims de Damisela Màntida. Llavors semblava talment com si es desvetllés d'un mal somni i es posava a espernetegar desesperadament per a deslliurar-se d'aquella abraçada funesta. Tot inútil. Massa tard. La sort ja estava decidida. La caçadora començava ja a separar-li el cap del tòrax per a clavar-li àvida caixalada en els ganglis nerviosos. Instants després, la llagosta penjava inerta dels braços de Damisela Màntida, com una menja propícia que s'aniria distribuint íntegra pels indrets més recòndits del seu organisme.

Aquella tarda semblava com si el seu viure hagués canviat de signe, d'ençà que havia estirat el braç. El cel semblava més llampant, les herbes més verdes, els colors més esclatants. I ella mateixa s'adonava que vivia amb més intensitat, com si de sobte s'hagués tornat més lleugera, envaïda d'una eufòria tota especial. Se sentia famolenca, encara que de res nodritiu precisament, i a dintre seu, ben endins, hi tremolava un neguit indefinible.

Sense saber el perquè, girà cap i cua i aleshores, unes mates enllà, veié quelcom que li donà la clau d'aquell estat tan estrany. Missenyor Pregadéu, cortesà, graciós, menudet, arribava tot saludant-la de lluny estant. Era la primera vegada que es veien i semblava com si es coneguessin de tota la vida. Damisela Màntida sentia com quelcom es desfeia a dintre seu a mesura que Missenyor Pregadéu s'anava acostant. Els seus ulls embadalits esguardaven el pas menut i ple de distinció del gentil insecte que arribava. Encara que tot bullia a dintre seu, l'instint del sexe es sobreposà. Damisela Màntida es girà de costat i es féu la desdenyosa. Allò encengué encara més les ànsies de Missenyor Pregadéu que, en arribar al seu costat, començà a festejar-la amb foc i cortesia. Ella s'anava girant, llançant-li desaires, però cada vegada més retuda per l'assiduitat, la gentilesa i l'ardor del seu galant.

Fins que arribà un moment en que Damisela Màntida esgotà les reserves de la seva resistència. I aleshores, amb una abalançada anhelant, es produí la culminació d'aquella porfídia mitjançant una abraçada còsmica i feconda. Missenyor Pregadéu i Damisela Màntida protagonitzaven, potser inconscientment, un dels drames més sublims i més tràgics de la Naturalesa.

Missenyor Pregadéu mai havia sentit quelcom tan seu, però Damisela Màntida no es conformava encara amb allò. Missenyor Pregadéu era seu, però encara no ho era prou. I l'abraçà més fort, tan fort, que

el migpartí. I es trobà amb el tronc de l'estimat en els braços, eixint-li les entranyes plenes de vida. Pels ulls verdosos de Damisela Màntida, més espurnejants que mai, semblà passar-hi com una rufagada delirant de follia amorosa. Seria més seu que mai. Ja li havia passat abans la idea pel cap. El veia tan gentil, tan graciós, tan fi, tan cortesà... que se l'hagués menjat. Però havia rebutjat la idea, potser per massa extremista. Però ara... ara sí, ara se'l menjaria. D'aquesta manera, la possessió no podria ésser més complerta. Seria seu per sempre més i no seria de ningú més. I, amb tot amor, però amb tota voracitat, puix es dalia per aquella il·lusió, Damisela Màntida començà el seu banquet nupcial que també tenia molt de funerari, puix al convertir el seu ventre en sepulcre de l'estimat, acomplia el desig d'esposar-lo de la manera més perfecta i definitiva que el seu instint primitiu d'insecte li donava entenent.

El banquet fou laboriós i exquisit. Missenyor Pregadéu ingressà íntegrament en el païdor de Damisela Màntida. Quan n'encanyonava el darrer bocí, ella aixecà els ulls al cel. Hom hagués dit que li humitejaven. Tot tornava a estar igual. Aquell neguit, aquella frisança, havien desaparegut. Damisela Màntida tornava a sentir-se feliç, potser més feliç encara. I començà a caminar sentint el seu abdomen gràvid de les despulles de l'estimat i de la semença que fructificaria en una ouada de la que n'eixirien d'altres Damiseles Màntides i Missenyors Pregadéus, que s'estimarien fins a devorar-se o ésser devorats, com el dia i la nit.

Perquè, mentrestant, el sol s'havia anat aclofant cap al crepuscle i es trobava en aquell punt crucial en que, de la banda d'ençà, el dia està a punt d'ésser devorat per la nit i, de la part d'enllà, la nit està a punt d'ésser devorada pel dia. ¡Quines paradoxes tan plenes de complexitat i de poesia!